

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

10. ÚNORA 2013

Z obsahu:

**Abrahám - vzor
víry v Boha**

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. ledna 2013
- strana 2 -

Otcové slovanské jednoty

PhDr. Stanislav Vejvar
- strana 4 -

Odpustky v době postní

- strana 4 -

Katechismus andělů (10)

- strana 6 -

**„Skutečně léčit může
jen jeden: Ježíš Kristus“**

Kardinál Joachim Meisner
- strana 8 -

Ďábelská ideologie

Dr. Stefan Meetschen
v rozhovoru
s Gabriele Kuby
- strana 10 -

**Absence víry ohrožuje
dobro manželství**

- strana 12 -

Miliony embryí

byly zničeny
- strana 12 -

**Novéna k Pražskému
Jezulátku za odvrácení
registrace smrticích
potratových farmak**

- strana 13 -

*„Prosme pokorně Boha, našeho Otce, aby se nad námi smiloval,
až budeme tímto popelem označeni jako hříšníci, kteří chtějí konat pokání.“
(Z liturgie - žehnání popela)*

Editorial

Rok víry, Rok Eucharistie, rok 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu... Rok velmi intenzivně zaměřený na podstatu a základy naší víry. Je to Boží poselství do časů, které berou mnoha lidem naději a smysl života.

K tomu vstupujeme do postní doby, která nás vybízí, abychom hlouběji pochopili Kristovo utrpení a jeho výkupnou smrt na kříži. Je však především přípravou na oslavu Kristova konečného vítězství nad smrtí, nad hříchem, na slavné zmrtvýchvstání. Je to cesta – od utrpení k vítězství. Nastal vhodný čas zastavit se a podívat se, jaká je naše víra. Čemu věřím? Co je středem mého života víry? Známe do hloubky svou víru, neutváříme si ji k obrazu svému? Odpovídat upřímně na tyto otázky může být pro někoho skutečným utrpením. Ale když podnikneme tuto očištnou cestu, můžeme dospět k vítězství, k víře, která bude stejná jako víra Abraháмова – čistá, bez pochybovačného ptaní, přirozená součást našeho života. Každé naše jednání a myšlení se stane úkonem bezmezné víry v Boha.

Církev nás učí, že středem života víry je Eucharistie. Připomíná nám to kardinál Meisner (str. 8), který předkládá řešení, jak změnit sebe a přiblížit k Bohu tento svět. Lékem je život z Eucharistie a k tomu tolik potřebná svatá zpověď.

V tomto týdnu můžeme vzpomenout také dva velké apoštoly naší země – sv. Cyrila a Metoděje (str. 4). Sv. Cyril zemřel 14. února 869. Hlásal spolu se svým bratrem Boží slovo v jazyku, kterému naši předkové rozuměli. Jsme dobrými dědici tohoto duchovního pokladu? Čteme Písmo svaté?

Kam vede odvrát od Boha, vidíme např. ve zvrácené sexuální morálce (str. 10). I v naší zemi se ďábel snaží vplížit do života člověka a dát mu nástroj k zabíjení bezmocných dětí. Vyzýváme proto k modlitbě za odvrácení registrace smrtících potratových farmak (str. 13). A prosíme: pošlete žádost o zrušení registrace smrtící pilulky na příslušná místa. Křesťan nemůže mlčet, když se děje bezpráví na nevinném.

Při tom všem ať nás posilují slova Svatého otce z jeho katecheze: „Věra z nás činí poutníky na této zemi, jsme součástí světa a dějin, ale kráčíme k nebeské vlasti.“

Daniel Dehner

Abrahám – vzor víry v Boha

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 23. ledna 2013

Drazí bratři a sestry, v rámci Roku víry bych dnes rád spolu s vámi zahájil reflexi nad *Krédem*, tedy slavnostním Vyznáním víry, které nás jakožto věřící v životě provází. *Krédo* začíná slovy: „Věřím v Boha.“ Je to zásadní a ve své podstatě zdánlivě prosté tvrzení, které však otevírá nekonečný obzor vztahu k Pánu a k jeho tajemství. Víra v Boha v sobě zahrnuje oddanost k Němu, přijetí jeho Slova a radostnou poslušnost vůči jeho zjevení. Jak učí *Katechismus katolické církve*, „víra je osobní úkon: je to svobodná odpověď člověka Bohu, který se mu zjevuje“ (č. 166). Možnost vyjádřit víru v Boha je tedy zároveň dar – Bůh se zjevuje a jde nám vstříc – i závazek; je to božská milost i lidská odpovědnost, zkušenost dialogu s Bohem, který ze své lásky „oslovuje lidi jako přátele“ (*Dei Verbum*, 2) a mluví k nám, abychom ve víře a s vírou mohli vstoupit do společenství s Ním.

Kde můžeme slyšet Boha a jeho Slovo? Především v Písmu svatém se Boží Slovo stává slyšitelným a živí nás jakožto Boží „přátele“. Celá Bible podává zjevování Boha lidstvu; celá Bible mluví o víře a učí víře tím, že vypráví dějiny, ve kterých Bůh rozvíjí svůj plán vykoupení a stává se naším bližním skrze množství zářivých postav, které v Něho věří a Jemu se svěřují, až k plnosti zjevení v Pánu Ježíši.

Velmi krásná je v této souvislosti 11. kapitola *listu Židům*, kterou jsme vyslechli na začátku generální audiencie. Mluví se tady o víře a jsou líčeny velké biblické postavy, které jí žily a staly se tak vzorem pro všechny věřící. První verš tohoto textu praví: „Věra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme.“ (Žid 11,1) Oči víry jsou tedy schopny vidět neviditelné a srdce věřícího může doufat proti vši naději právě jako Abrahám, o kterém Pavel v *listě Římanům* říká, že „uvěřil, ačkoli už nebylo naděje“ (Řím 4,18).

A právě u Abraháma bych se chtěl zastavit a věnovat mu pozornost, protože je první velkou směrodatnou postavou, mluví-li se o víře v Boha. Praotec Abra-

hám, příkladný vzor a otec všech věřících (srov. Řím 4,11–12) je v *listu Židům* představen takto: „Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí.“ (Žid 11,8–10)

Autor *listu Židům* tady poukazuje na Abrahámovo povolání, jak je líčí *knihy Geneze*, první kniha Bible. Co požaduje Bůh od tohoto praotce? Žádá jej, aby opustil svou vlast a odjel do země, kterou mu ukáže: „Vyjdi ze své země, ze svého přibuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu.“ (Gn 12,1) Jak bychom odpověděli my na podobnou výzvu? Jde přece o odchod do neznáma bez znalosti toho, kam jej Bůh povede. Je to cesta, která vyžaduje radikální poslušnost i důvěru, kterých lze dosáhnout jedině vírou. Avšak temnota neznáma, kam se má Abrahám vydat, je osvěcována světlem příslibu. Bůh přidává k pokynu ubezpečující slovo, které před Abrahámem otevírá budoucnost života v plnosti: „Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno... a v tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ (Gn 12,2,3)

Požehnání se v Písmu svatém poji především k daru života, který přichází od Boha a zjevuje se především v plodnosti, v životě, který se množí a přechází z generace na generaci. A k požehnání se poji také zkušenost vlastnictví nějaké země, stabilního místa, kde se žije a roste ve svobodě, v bezpečí a v bázi Boží a vytváří se společnost lidí věrných Smlouvě: „království kněží a svatý národ“ (srov. Ex 19,6).

Abrahám je tedy v božském plánu předurčen, aby se stal „otcem mnohých národů“ (Gn 17,5; srov. Řím 4,17–18) a vstoupil do nové země, kterou bude obývat. Jeho žena Sára je však neplodná, nemůže mít děti. A země, do níž jej Bůh vede, je daleko od jeho původní vlasti, je

Dokončení na str. 5

Dnes se vroucněji než jindy obrát na Ducha Svatého s upřímnou prosbou, aby ti dal poznat hloubku tvé hříšnosti, slabosti a nehodnosti. Pros ho, aby ti umožnil dojít k opravdovému přesvědčení, že si sám od sebe nezasloužíš, aby ti seslal sebe-menší paprsek svého světla. Nejedná se tu o nějaké cvičení, jak si něco namlouvat. Naopak, tomu se máš právě odnaučit, aby sis nenamlouval to, co nejsi. „*Pane, chceš-li, můžeš mě očistit*⁽¹⁾ od každého sebeklamu. I když *nejsem hoden, abys vešel ke mně,*⁽²⁾ přijď a ukaž mi úplnou pravdu o mně!“ Čím upřímnější bude tvoje vnitřní dispozice, tím lépe budeš připraven na setkání s Božími služebníky, kteří tě čekají v dnešních třech čteních.

První z nich tě přivádí k velkému starozákonnímu proroku. Můžeš s ním právě nahlédnout do pootevřeného nebe. Padni na tvář před Božím majestátem a klaněj se mu se *serafy*, kteří vděčně pějí: *Svatý, svatý, svatý...* Prorok Izaiáš však místo úžasu tone ve strachu, že směl spatřit Boha, ačkoliv je hříšný. Pociťuje vinu nejen sám za sebe, ale za všechny lid, z něhož vyšel. Je dokonce přesvědčen, že musí zemřít. Čím větší milosti se dostane pokornému, tím více si je vědom své nehodnosti a sklání se před Bohem. A právě takový postoj upřímnosti a pravdy vábí Nejvyššího, jehož milosrdenství *jediným uhlíkem* dokáže spálit jeho vinu. Izaiáš byl přesvědčen, že zaslouží smrt, a nyní spolu s očistěním získává nový život. Tento velký dar však zcela odevzdává Dárci: „*Můj Pane, vezmi si mě, zde jsem, pošli mě, kamkoliv chceš.*“

O osm století později můžeš být na břehu Genezaretského jezera svědkem stejného zázraku milosti. I zde se Pán setkává s opravdovou pokorou srdce. Nejdříve se však Boží moc projeví viditelným a přesvědčujícím způsobem v lidsky zcela bezvýchodné situaci. K tomu je však třeba *zajet na hlubinu*. Předpokladem tohoto divu je totiž Šimonova poslušnost: „*I když jsem přesvědčen, že je to zcela zbytečné, na tvé slovo, Pane, spustím síť.*“ UVědom si, že nikdy nemůžeš mít tolik znalostí a zkušeností, abys mohl nedbat na *Pánovo slovo*. A nyní vidíš na vlastní oči, jak se to vyplácí: lodi, které celou noc nic neulovily, se nyní potápějí pod nákladem ryb. Ale rybář Šimon, podobně jako Izaiáš, se více než zázračnému lovu diví skutečnosti, že

Ježíšovo přijímací řízení

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Neboj se, budeš lovit lidi.

se něco takového přihodí právě jemu, ačkoliv *je člověk hříšný*. Nejasá nad úlovkem, nesvolává své kamarády, aby se pochlubil množstvím ryb, jaké ještě nikdy neviděl. Místo tíže ryb má před očima tíhu vlastních hříchů. Zkušený rybář se sám ocitá v síti. Čím hlouběji se propadá díky sebepoznání, tím výše ho pozvedají zcela neočekávaná Pánova slova: *Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi*. Tak jako na Pánovo slovo vyplul a *spustil síť*, tak nyní na jeho slovo *všechno opustí a půjde za ním*.

A nakonec do třetice zajdi do Damašku a nechej si vyprávět, jak se z Šavla mohl stát Pavel. Čím to, že Ježíš si vybírá právě svého úhlavního nepřítele, aby si ho tak pevně přitáhl na své Srdce? Protože Pavel po této veliké milosti dokáže upřímně vyznat, že toho *nebyl hoden*, že je jen *nedochůdce*. Není takové propasti, ze které by tě Ježíš nemohl vyzvednout až k sobě. Má to jen jednu podmínku: abys přiznal se vši upřímností, že jsi na dně: *Jsem člověk nečistých rtů, jsem člověk hříšný, jsem nedochůdce*. To je zvláštnost konkurzu, který Ježíš vyhláší, když hledá spolupracovníky. Nikoliv: Předved'te se, ukažte, kdo je větší, silnější, kdo z vás nejvíce umí. Právě naopak: Kdo si je zcela jist, že pro svou hříšnost a slabost není opravdu k ničemu? Právě takové potřebuji a hledám. *Neboj se, pouze mojí milostí budeš tím, čím budeš*, jen jestli půjdeš za mnou a *mou milost nenecháš ležet ladem*.

Cítíš už ochotu a odvahu *opustit všechno*? Neboj se, že opouštíš příliš mnoho. Zanecháš za sebou jen klamná zdání. Tvoje spoléhání na vlastní nápady a schopnosti je stejně jalové jako Šimonův noční rybolov. Udělej konečně místo pro Ježíšův zázrak, přiznej před Boží tváří, že jsi a zůstaneš jen člověk ubohý, neschopný a hříšný. Nehrň se tak do popředí. Zařaď se *po všech jako poslední*. To je místo, odkud uvidíš Ježíše. Teprve až připustíš celou pravdu o sobě, objeví se ti strhující pravda o něm. Pak se Pánu vyplatí, když tě stejně jako u těch tří pozvedne až ze dna, abys *jedině s jeho milostí* byl nějak užiteč-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 6,1-2a.3-8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svými očima!“ Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“ Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2. čtení – 1 Kor 15,1-11

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně

Dokončení na str. 11

ný. Pak jako opravdový projev vděčnosti budeš moci udělat to jediné, co je spravedlivé: vrátit mu sebe sama a *pracovat pro něho až do únavy více než všichni ostatní*.

Zdá se ti, že to nedokážeš? Je tu ještě jedna možnost: Obrát se na jeho Matku, *nepatrnou služebnici*. Ona tě ráda uvede mezi *nízké a hladové, které Pán povýší a nasytí dobrými věcmi*⁽³⁾, abys mu mohl pomáhat *lovit lidi*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,2; ⁽²⁾ srov. Mt 8,8; ⁽³⁾ srov. Lk 1,46n

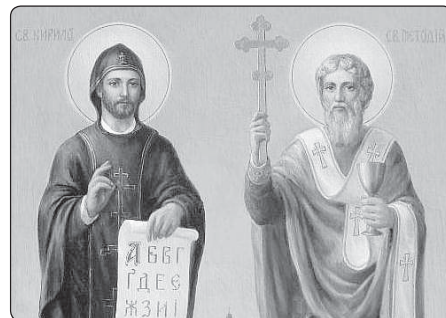
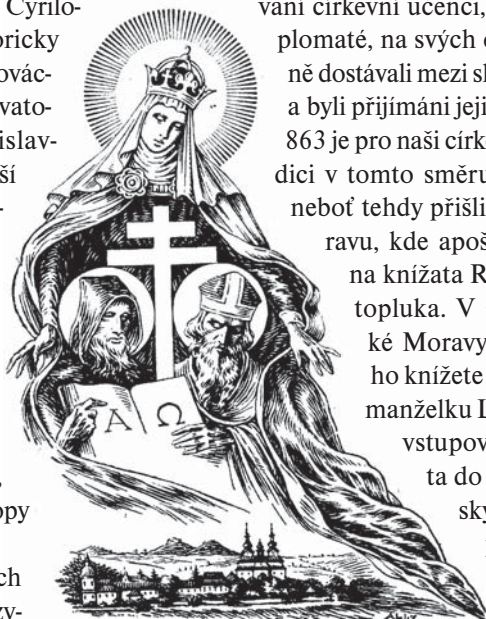
Otcové slovanské jednoty

Letošní výročí 1150 let od příchodu apoštolů slovanských sv. Cyrila (827 - 14. 2. 869) a Metoděje (813 - 6. 4. 885) na Moravu zavazuje každého Čecha, Moravana a Slezana katolického vyznání k odpovídající oslavě světců a aktivní účasti na veřejných bohoslužbách. Cyrilo-metodějská tradice historicky předcházela tradice svatovavřinecké, svatovojtěšské, svatovladimírské, svatostanislavské a vůbec všechny další tradice, ze kterých pramení národní identita a státnost slovanských národů. Když zmapujeme apoštolské putování svatých bratrů, promítne se nám mapa téměř celého tehdy známého slovanského světa, od balkánského jihu Evropy až po Labe.

Naším předkům a jejich bratrům z příbuzných jazykových větví přinašeli svaté evangelium, křtili a učili jejich vládců i lid. Proto neexistuje větší personifikace slovanské jednoty v dějinách, než jsou svatí

apoštolové ze Soluně, ke kterým s úctou lnou Češi, Slováci, Poláci, Lužičtí Srbové, jihoslovanští Slovinci, Chorvati, Srbové a Bulhaři, stejně jako Ukrajinci, Bělorusové a Rusové na východě.

V době svého působení, zejména po polovině 9. století, se soluňští bratři, uznávaní církevní učenci, misionáři a diplomaté, na svých cestách postupně dostávali mezi slovanské národy a byli přijímáni jejich knížaty. Rok 863 je pro naši církevní a státní tradici v tomto směru nejdůležitější, neboť tehdy přišli na Velkou Moravu, kde apoštolsky působili na knížata Rostislava a Svatopluka. V sousedství Velké Moravy pokřtili českého knížete Bořivoje a jeho manželku Ludmilu. Křtem vstupovala tato knížata do rodiny křesťanských evropských panovníků, duchovně přijala Krista za Krále a Spasitele, společensko-politicky se tímto aktem emancipovala na mezinárodní úrovni a zařadila se mezi ostatní křesťanské

vládce jako jejich partneři, nerovnocenní sice často co do politické moci, ale rovní co do příslušnosti k Církvi. Na pokřtěné panovníky a jejich území už nebylo - např. ze strany Franků vůči přemyslovským Čechům nebo Velké Moravě - jednoznačně možné pohlížet jako na potenciální zájmovou zónu s nasměrováním vojenského výboje za účelem jeho christianizace a politického podmanění.

Misijní stopy sv. Cyrila a Metoděje lze nalézt mezi slovanskými národy až k Visle a Labi. Dokladem je mj. přeživší cyrilometodějská úcta u katolických Lužických Srbů v Sasku, jejichž nejstarší náboženský spolek se na paměť Soluňanů nazývá *Towarstwo sw. Cyrila i Metoda*. Vliv svatých bratrů byl patrný také hluboko na jihu v Srbsku, kam jurisdikčně a územně zasahovalo moravsko-panonské arcibiskupství. Roku 869 byl sv. Metoděj vysvěcen na biskupa a následně papežskou bulou *Gloria in excelsis Deo* jmenován arcibiskupem panonsko-moravským a papežským legátem pro ostatní slovanské národy. Bula potvrdila také staroslověnskou řeč v bohoslužbě a hrozila církevními tresty těm, kteří by se odvážili protivit se těmto rozhodnutím.

Důležitý historický mezník pro nás představuje miléniový rok 1863, kdy v našich zemích pod vlivem významného cyrilometodějského výročí nabylo na významu dílo slovanského sjednocení ve víře, nazývané unionistickým hnutím. Ruku v ruce s ním šlo také povzbuzení národní identity, jehož zdrojem byla cyrilometodějská tradice jako podporovatel slovanského, resp. národního jazyka, základního kamene novodobého vlastenectví. Velehradské pouti se od této doby staly centrem sblížení katolických slovanských národů, ale také místem, na němž se odehrávaly unionistické sjezdy, do té doby nevídaná setkání katolických a pravoslavných duchovních, kteří skrze spo-

Odpustky v době postní

Plnomocný odpustek se uděluje věřícímu, který se **modlí zbožně o jednotlivých pátcích v době postní před obrazem ukřižovaného Ježíše** text následující modlitby:

Můj dobrý, láskyplný Ježíši, před tvou tvář padám na kolena a plný soucitu a bolesti sám u sebe uvažuji a rozjímám o tvých pěti ranách, mám na mysli, co už prorok David vložil do tvých úst: „Probdli mi ruce i nohy, spočítat mohu všechny své kosti.“ (Ž 22,17)

Z celé duše tě vroucně žádám a zapřísahám: vlej do mého srdce živou víru, naději a lásku, opravdovou lítost nad spáchanými hříchy a pevnou vůli je napravit.

Plnomocný odpustek lze získat také při **vykonání pobožnosti křížové cesty** před zastaveními řádně zřízené křížové cesty. Věřící, kteří mají oprávněné překážky, mohou získat týž odpustek, když se po určitou dobu zabývají zbožnou četbou a meditací o utrpení a smrti Páně; doba trvání může být například čtvrt hodiny.

To jsou pro dobu postní velmi aktuální odpustky. Pochopitelně je třeba zachovat i **hlavní podmínky pro získání odpustků**: nemít zalíbení v sebemenším hříchu, ani v lehkém; vykonat svatou zpověď; přijmout Tělo Páně; pomodlit se na úmysl Svatého otce.

Podle Enchiridionu odpustků připravil -dd-

lečně ctěné Soluňany hledali cestu k překonání schizmatu.

Zásluhy a svatost slovanských apoštolů vyzdvihl papež Lev XIII. v encyklice *Grande munus* z 30. září 1880. Svatý otec stanovil svátek sv. Cyrila a Metoděje na 5. července.

Od roku 1863 se k moravskému Velehradu upírají zraky celého slovanského světa, katolického i pravoslavného. Je požehnáním, že moravské poutní místo bylo uchráněno schizmatu a zůstalo, stejně jako mnoho věrných Čechů a Moravanů, po vzoru sv. Cyrila a Metoděje věrno svatopetrskému apoštolskému Římu. Do místa někdejšího Metodějova arcibiskupského stolce směřovala početná poutní procesí z českých zemí, Slovenska, Polska, Srbské Lužice, ze slovanského Balkánu i z Rusi. Lze si jen přát, aby zdmi velehradské baziliky zazněly opět hlasy modliteb všech slovanských národů, které jsou často nábožensky a politicky rozvaděny a které může smířit a sjednotit Boží milost, vyprošená slovanskými věrozvěsty.

Přes dějinné zvraty a nucené zapomínání na skutečné patrony Slovanů během 40 let komunismu stojíme před nabídkou zhodnotit význam cyrilometodějské tradice tváří v tvář vývoji moderní Evropy, již jsou sv. Cyril s Metodějem patrony. Nejsou však patrony odrodilého kontinentu novodobých apatických pohanů, nýbrž strážci křesťanského evropského světa, jenž má jasný životní program v Kristově nauce. Soluňští bratři se uměli postavit proti mocným tohoto světa, pokud šlo o obranu katolických zásad a spravedlnosti. Nebáli se přinášet svaté evangelium mezi divoké národy, snaželi utrpení a překonávali rozbroje uvnitř křesťanstva. Ke všemu přistupovali aktivně a s důvěrou v Boží pomoc. Nadcházející výročí naší nejstarší křesťanské tradice má proto našim katolíkům dodat větší sebevědomí při prosazování Božích práv ve společnosti, povzbuzení k věrnosti Apoštolskému stolci a k zachování vlastní duchovní, jazykové a národní identity v současném světě, ve kterém slaví úspěchy spíše liberální revoluce než osvědčené křesťanské hodnoty.

Abychom na přímluvu sv. Cyrila a Metoděje Apoštolskému stolci věrně oddáni byli, prosíme Tě, Pane, vyslyš nás!

už obydlena jinými národy a nikdy mu nebude doopravdy patřit. Biblický vypravěč to zdůrazňuje, byť velice diskrétně, a když Abrahám přichází na místo zaslíbené Bohem, praví: „Tehdy byli v zemi Kanaánci.“ (Gn 12,6) Země, kterou Abrahámovi dává Bůh, mu nepatří, je cizincem a tím navždy zůstane s tím vším, co to s sebou nese: ne být vlastníkem, stále pocíťovat svoji nouzi a všechno vidět jako dar. To je také duchovní stav toho, kdo se vydává následovat Pána, rozhoduje se odejít a přijmout povolání ve znamení jeho neviditelného, ale mocného požehnání. A Abrahám, „otec věřících“, toto povolání přijímá vírou. Svatý Pavel v *listě Římanům* píše: „Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: Tak četné bude tvé potomstvo! A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – že je neplodné i Sářino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že Bůh má dost moci, aby splnil, když něco slíbí.“ (Řím 4,18–21)

Víra vede Abraháma na paradoxní cestu. Bude požehnan, ale bez viditelných znamení tohoto požehnání. Obdrží příslib, že se stane velkým národem, ale žije spolu s neplodnou manželkou Sářou; je uveden do nové vlasti, ale musí tam žít jako cizinec a jediný kus země, který mu bude dovoleno vlastnit, je pozemek, kde pohřbí Sáru (srov. Gn 23,1–20). Abrahám je požehnan, protože vírou dovede rozlišovat božské požehnání, překračovat zdání, důvěřovat v Boží přítomnost, třebaže se mu jeho cesty jeví tajemnými.

Co to znamená pro nás? Když tvrdíme: „Věřím v Boha,“ říkáme jako Abrahám: „Důvěřuji Ti, svěřuji se Ti, Pane,“ ale nikoli jako někomu, ke komu se utíkám jenom v těžkých chvílích nebo komu věnuji nějakou chvíli během dne nebo týdne. Říci „Věřím v Boha“ znamená založit na Něm svůj život, nechat se denně vést jeho Slovem v konkrétních rozhodnutích beze strachu, že ztratím něco ze sebe sama. Když je při obřadu křtu třikrát kladena otázka: „Věříte?“ v Boha, v Ježíše Krista, v Ducha Svatého, svatou katolickou církev a další pravdy víry, odpoví

dá se třikrát v jednotném čísle: „Věřím“, protože darem víry má moje osobní existence prodělat obrat, změnu, konverzi. Po každé, když se účastníme křtu, bychom se měli ptát, jak každodenně prožíváme tento velký dar víry.

Věřící Abrahám nás učí víře a jako cizinec na této zemi nám ukazuje pravou vlast. Víra z nás činí poutníky na této zemi, jsme součástí světa a dějin, ale kráčíme k nebeské vlasti. Víra v Boha z nás činí nositele hodnot, které často neodpovídají módě a dobovému mínění; žádá po nás, abychom přijali kritéria a osvojili si jednání, která nepatří k běžnému způsobu myšlení. Křesťan nesmí mít strach vydávat se proti proudu, aby žil vírou, a odolávat pokušení uniformity. V mnoha našich společnostech se Bůh stal „nepřítomným“ a jeho místo zaujaly četné modly, nejrůznější idoly, zvláště majetek a autonomní „já“. Také značné a pozitivní pokroky vědy a techniky zavedly člověka do iluze všemohoucnosti a soběstačnosti a rostoucí egocentrismus vytvořil nemálo nerovností v osobních vztazích i sociálním jednání.

A přece žízení po Bohu (srov. Ž 63,2) neustává a evangelní poselství nadále zní ve slovech i skutcích mnoha mužů a žen. Abrahám, otec věřících, je nadále otcem mnoha dětí, které přijímají rozhodnutí jít v jeho šlépějích, vydávají se na cestu v poslušnosti božskému povolání, svěřují se blahodárné přítomnosti Pána a přijímají jeho požehnání, aby se staly požehnáním pro všechny. Všichni jsme povoláni do světa požehnaného vírou, abychom beze strachu následovali Pána Ježíše Krista. A nezřídka je to také obtížná cesta, která obnáší zkoušky a smrt, neboť se otevírá k životu v radikální proměně reality, kterou je s to vidět a v plnosti vnímat jedině zrak víry.

Tvrzení „Věřím v Boha“ nás tedy nutí, abychom ustavičně vycházeli ze sebe samých jako Abrahám a vnášeli tak do každodenní reality, v níž žijeme, jistotu, kterou nám dává víra, totiž jistotu přítomnosti Boha v dějinách, včetně dneška, přítomnosti, která přináší život a spásu a otevírá nás k budoucnosti s Ním v plnosti života, který nikdy nepozná zánik.

*Přeložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Katechismus andělů (10)

ANDĚLSKÁ SPOLEČNOST: ANDĚLÉ A ARCHANDĚLÉ

Co víme o společnosti, která spojuje obyvatele nebe?

Víme, že velká láska spojuje všechny vyvolené v nebi, ale bylo by omylem domnívat se, že tato láska nemá nic společného s tím, co nazýváme lidskými projevy něžnosti. Naše úvahy se mají řídit dvěma zásadami.

První: milost neničí přirozenost, ale zdokonaluje ji (*STh I*, q. 1, a. 8, ad 2m). To, co my nazýváme lidskou láskou – a již nechceme snižovat –, dosahuje ve svém zduchovnění u andělů nejvyššího bodu své dokonalosti a svého završení.

Druhá zásada: je-li milost nadřazena přirozenosti (i duchovní), naše láska vůči andělům může jít tak daleko, že nás může přivést až do jejich postavení. Tyto dva principy ospravedlňují plně hojnost přátelství mezi lidmi a anděly, jak o tom hovoří Dom Vonier. Podle něho je třeba opustit představu lidí jako určitého vnějšího lemu, který by byl zcela podřazen hierarchii andělů.

Dejme mu slovo: „Značné množství názorů považuje toto spojení člověka s anděly za mnohem intimnější a hlubší: vyvolení z lidského rodu budou pozvednuti do téže hierarchie, jako jsou andělé na stupni cherubínů, serafínů a na dalších stupních. Prostě nebudou vnější ozdobou světa duchů, ale naopak zářícími hvězdami v každé z nejrůznějších prostor tohoto světa. Podle katolické tradice jsou určeni k tomu, aby zaujali místa padlých duchů, aby zaplnili prázdno vzniklé odpadnutím odbojných andělů. Tato víra hluboce ovlivňuje vztah člověka k andělům: staví jej na roveň těmto mocným duchům, což je nejužasnější dobro ze všech vyvýšení v duchovním řádu.“ (*Les Anges*. Paris, Spes, 1938)

Jaká jména dobrých andělů známe?

Známe pouze tři: svatý Michael, svatý Gabriel a svatý Rafael. Posledně jmenovaný se takto představil v knize Tobíáš: „Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu.“ (*Tob 12,15*)

Je možné znát jména ostatních dobrých andělů?

Písmo svaté nám o tom neříká nic a je scestné sdělovat je podle neinspirovaných knih apokryfů. Kongregace pro nauku víry vydala varování, které zakazuje věřícím pouštět se do marných spekulací o jménech andělů. Svatý Řehoř nám dává na srozuměnou, že užívání Pisma není bezdůvodné: „V tomto svatém městě, kde vidění všemohoucího Boha dává dokonalé poznání, se jim nepřipisuje vlastní jméno (není tam žádná potřeba mít jméno pro poznání jejich osoby); ale když přicházejí, aby nám poskytli nějakou službu, vztáhnou na sebe zvláštní jméno služby (kvůli které byli vysláni).“ (*Hom. in Ev. 34,8*)

*Co znamená tajemné postavení „sedmi“ v přítomnosti Boha, o kterém se mluví v knize Tobíáš (*Tob 12,15*)?*

Pro pochopení významu výpovědi dané archandělem Rafaelem je třeba se pozdvihnout nad velmi obecný význam výrazu *stát v přítomnosti Boha* (poněvadž obyvatelé nebe, podle definice, se všichni nacházejí v přítomnosti Boží) a skrze víru vstoupit do tajemství adorace, které se věnuje nebeská hierarchie.

Víme, že velká láska spojuje všechny vyvolené v nebi, ale bylo by omylem domnívat se, že tato láska nemá nic společného s tím, co nazýváme lidskými projevy něžnosti.

S pokorou a úctou je třeba uvážit slova Rafaelova, když říká Tobíášovi: „Jsem jedním ze sedmi, kteří jsme v přítomnosti Pána“, a být si vědom toho, že tajemný smysl těchto slov nám bude odhalen až na věčnosti, když se nám ukáže nevýslovná velikost různých stupňů kontemplace božské Tváře.

Ke které hierarchii náleží trojice andělů, jejichž jména sděluje Písmo svaté?

Na základě učení církevních Otců a svatého Tomáše Akvinského (*STh I*, q. 108; *Contra Gentiles III*, 80; *II Sent.*, dist. 10, q. 1, a. 4, *expositio textus*) jsou nám zde k dispozici určitá upřesnění. Žádný z těchto tří andělů nenáleží k první hierarchii, která nikdy neopouští nebeské

město. Je to dáno tím, že v Písmu svatém obdrželi osobní jméno, aby splnili určitý vnější úkol (srov. sv. Řehoř Veliký, *Hom. in Ev. 34,8*, citovaný výše). Nenáleží ani ke druhé hierarchii, ustanovené k vládnutí světu v jeho *univerzalitě* a k jeho *uvádění do pořádku*, poněvadž (stále podle Pisma) jejich úlohy mají za cíl tu či onu část světa: *určité* osoby fyzické nebo právní. Vzhledem k uvedeným odkazům Pisma svatého můžeme nakonec vidět, že se nacházejí ve třetí hierarchii pověřené *uskutečňováním* Božího plánu (již *určeného*): v hierarchii, která se dále dělí na tři stupně – knížata (pro království a národy), archanděly (pro zvláštní intervence) a anděly (pro jedince). Svatý Michael zasahuje v Písmu svatém jako strážce vyvoleného národa (*Dan 10,21*). Z toho titulu je považován za vůdce uskutečňování plánů Božích a v důsledku toho za prvního z knížat, u nichž již pouhé jméno zdůrazňuje prvotní postavení. Zaslouženě je nazýván archandělem, i když nenáleží k tomuto řádu. Svatý Gabriel, herold vtělení u Panny Marie, se již pro tento jediný úkol řadí do čela řádu archandělů, zvěstovatelů důležitých zpráv týkajících se víry, kultu a morálky (z toho plyne, že se zabývají, jak říká svatý Tomáš Akvinský, obecným dobrem v těch jeho aspektech, které jsou nejvládnější lidským osobám). Svatý Rafael, který se objevuje pouze v knize Tobíáš, je také první ve svém řádu, kterým je devátý řád (prostých andělů). Opravdu, ačkoli jeho poslání je *velmi osobní*, přesto není čistě *individuální* (je poslán, aby uzdravil Tobíáše a Sáru, „oba dva“: *Tob 3,17*). Kromě toho má podíl na postavení mocností (napomáhá stejně jako ony k zachování prozřetelnostního řádu Božího) a archandělů (provádí oznámení nejvyšší důležitosti: o Bohu, o modlitbě, almužně a spravedlnosti, o tíži následků hříchu, o čistotě v manželství).

Jaké jsou vztahy mezi Michaelem, Gabrielem, Rafaelem a třemi Božskými osobami?

Každý z této trojice andělů udržuje zvláštní vztah s jednou osobou Nejsvětější Trojice: Michael zjevuje transcendenci Boha Otce, Gabriel vtělení Syna, Rafael vyliší Ducha Svatého.

(Pokračování)

Přeložili ing. Antonín Džbánek
a P. Štěpán M. Filip OP

Na slovíčko

V evangeliu této neděle slyšíme o slabosti „knížete apoštolů“, ke svatosti spějícího Šimona – Petra. Několikrát je popsáno v evangeliích jeho povolání k rybolovu, k záchraně lidí ze „zvráceného pokolení“, jak čteme jeho vlastní slova v prvním kázání, které v síle Ducha seslaného Ježíšem od Otce pronesl o Letnicích.

Dnes svatý Lukáš barvitě líčí příběh, který budoucího papeže představuje ještě před vylitím Ducha Svatého. Ano, je popsána jeho slabost, jiným způsobem, než jak ji patrně podle jeho katechezi zachycuje svatý Jan Marek: „**Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný!**“ zvolá, když vidí úžasné zázrak při nočním, dosud neúspěšném rybolovu. Předtím ovšem již vyznal víru v zázračnou moc našeho Pána Ježíše.

Tak popisuje tuto událost svatý Lukáš: Píše o ní pln víry, že Ježíš je Lékař duší, osvoboditel od moci satana. Píše to Lukáš, antiochijský učedník, který poznal stejně jako svatý Petr o Letnicích moc Ducha Svatého, křest vodou a Duchem Ježíšovým. Píše ovšem Lukáš, který se na rozdíl od Šimona směřujícího ke svatosti, dosud lovce ryb, jenž se právě stává rybářem lidí, tímto rybářem již stal: píše totiž, stejně jako ostatní evangelisté, svá slova pro katechumeny i pro křesťany potřebující posílení Božím slovem před přijetím Těla a Krve Páně při mši svaté.

Ten, kdo potřebuje sílu, moc, často sám sebe označuje za nemocného. Naše katolické kostely, kde se uděluje svátosti a kde se zvláště slaví mešní nekrvává kalvárská oběť, bývají někdy nazývány místem uzdravení. A to pro každého, protože mnohokrát i během všedního dne si můžeme uvědomit, že nám síla schází...

Jeden z „ateistů“, jak se sám v uvozkách nazval, se po zhlédnutí koprodukčního německo-francouzsko-rakouského filmu *Lurdy* režisérky Jessiky Hausnerové z roku 2009 podivuje:

„Může mi někdo z lurdských kněží vysvětlit, proč musí všichni ti trpící li-

dé putovat až do jejich městečka, aby jim Bůh a Panna Maria pomohli? To nestačí modlitby doma nebo v místním kostele?“

Jemu je jistě dobré nejprve připomenout, že se sám z domova svého srdce rozhodl buď doma sledovat film, či dokonce vážil kroky, aby jej sledoval v kině. Obojí je už „cesta“. Cesta hledání Boha, na níž nás mohou mnozí obdobní „ateisté“ i povzbuzovat a zahanbovat. Cesta, po níž katechumeny vedou i svatý Jan Marek a Lukáš.

Dalším krokem na ní může být rozhodnutí podobné tomu, jež učinil i Émile Zola či Franz Werfel: „putovat“ do Lurd, na místo, kde se 11. února 1858 zjevila Panna Maria před jeskyní u řeky Gavy jako spanilá dívka s růžencem malému děvčeti Bernadettě. Ta se ulekla vznešeného zjevení, ale současně též pocítila touhu modlit se růženec. Na tomto místě se s ní setkávala i po další dny.

Místní farář – a zde již se skrývá první odpověď na otázku, kterou by onen „ateista“ chtěl položit „lurdským kněžím“ – po malé Bernadettě chce, aby se zjevující se dívky zeptala na její jméno. 26. března 1858 proto jde opět k jeskyni. Panna Maria přichází a Bernadetta na přání pana faráře pokorně prosí, aby jí řekla své jméno.

Panna Maria se stále usmívá, po chvíli rozepne ruce a jemným hlasem řekne: „Jsem Neposkvrněná Početí.“ Bernadetta těmto slovům vůbec nerozumí, stále si je cestou od jeskyně opakuje, aby je panu faráři správně řekla. Ten je šokován, neboť vidí naprostou shodu s nedávno vyhlášeným dogmatem o Neposkvrněném početí Panny Marie.

Tedy „dvojitý“ zázrak se může dotknout srdce toho, kdo jako onen místní kněz z doby zjevení chce slyšet jméno Panny Marie. Ona je Neposkvrněná. Po neposkvrněnosti duše touží každý, i ten, kdo se chce „lurdských kněží“ ptát, i ten, kdo jde na film Jessiky Hausnerové, jenž je – zcela příznačně v duchu upadající evropské situační etiky – zcela otevřen pro výklad ve světle víry či nevěry.

Ten film není ještě evangeliem. Další z diváků jej nazval „beznázorovým filmem o věci, na kterou má každý nějaký názor“, nebo jiný řekl, že „je jako prázdná nádoba a dost záleží na tom, co do ní který divák naleje...“ – A tady přichází plná odpověď na otázku, proč tolik lidí putuje do Lurd: Máme v sobě dobré jen to, co přijímáme od Boha. On vlevá Ducha do neposkvrněných srdcí – především ve chvíli svátostného křtu. Nestačí modlitby doma nebo v místním kostele. Nestačí ještě ani kající zvolání, tolik potřebné v přípravě na křest: „Pane, odejdi ode mne, jsem člověk hříšný!“

To obojí „lurdští kněží“ moc dobře vědí a věří. Proto nabízejí nemocným poutníkům především přijetí svátostí. Zázrak uzdravení těla je v Lurdech, podobně jako ve stejnojmenném filmu, který k pouti do nich vybízí, jen vedlejší službou nemocným, kterou se ani kněží neodvažují považovat za svou. Tělesná uzdravení jsou prostředky milosti tohoto místa, na němž se svatá Bernadetta setkávala na této zemi s Pannou Marií. Neposkvrněná vede cestou víry i prostřednictvím svátostiny, již je lurdská voda, k poznání svého a Božího Syna Ježíše a k odevzdání se mu ve křtu, ve svátosti smíření i ve svátosti nemocných.

P. Oldřich

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes vás zvu k modlitbě. Vaše modlitba ať je silná jako živý kámen, dokud se svými životy nestanete svědky. Dosvědčujte krásu vaší víry. Já jsem s vámi a přimlouvám se před svým Synem za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. ledna 2013

„Skutečně léčit může jen jeden: Ježíš Kristus“

Kardinál Joachim Meisner v rozhovoru o připravovaném Eucharistickém kongresu 2013

Pane kardinále, jste hostitelem Eucharistického kongresu v tomto roce v Kolíně nad Rýnem. Takový kongres je v Německu úplná novinka. Proč tato akce? Proč právě nyní?

Církev byla v minulých letech otřesena strašným skandálem zneužívání. Musím se přiznat, že jsem tato provinění nikdy nepovažoval za možná. Ale jsou bohužel smutnou skutečností. Stále znovu jsem se od té doby ptal: Co bychom měli udělat, jakou pomoc, podporu a prevenci poskytnout, abychom utišili hluboké utrpení obětí? Mluvil jsem s mnoha oběťmi a zjistil, že jejich poranění jsou nezměrně hluboká. Jak by se dala léčit? Tato otázka mě stále neopouští. Vše, co jsme v církvi podnikli, co nabízíme a jak chceme pomoci, přesto nakonec zůstává nedostatečné. Tím se nedá léčit to, co se tady stalo. **Skutečně léčit může jen jeden: Ježíš Kristus.** Tento Ježíš není nějaká abstraktní myšlenka nebo idea z minulých časů. On, který se stal člověkem, byl ukřižován a vstal z mrtvých, je živá osoba. V Eucharistii je také dnes mezi námi skutečně přítomen. Jeho musíme zase posunout do středu. Radikálně a důkladně. Není žádná alternativa.

A k tomu má přispět Eucharistický kongres?

Právě o to půjde v té slavnosti víry. Musíme Kristu zase dát více prostoru. Jemu, který léčil poraněné, těšil zarmoucené, vzpřimoval sklíčené. Ježíš toto všechno umí – dnes jako před 2000 lety. Musíme se k Němu znovu přiklonit. Musíme znovu pochopit: Eucharistie je jedno „Ty“, jedna Osoba. Zmrtvýchvstalý nám zanechal památku. Ne něco, ne nějakou věc, nýbrž sám sebe ve svátosti Eucharistie. V Eucharistii říká „Ty“ každému z nás. Hrozí, že se povědomí o této bezprostřední Ježíšově blízkosti dramatickým způsobem ztratí. Vysedáváme hodiny na dialogických shromážděních, ale toho Jediného, který všechno zná a všechno může, toho nezapojujeme.

Ale přece mnozí chodí k přijímání...

Máme eucharistický konzum jako ještě nikdy, ale co z toho? Tady něco nesouhlasí. Propadli jsme eucharistickému pohanství.

Prohřešujeme se proti Eucharistii, když s ní nezacházíme vážně a nebereme vážně, co nám Pán dal. Eucharistie není žádné levně prodávané zboží: je to Pán sám, který nás potkává. Aby si lidé toto uvědomili, bylo podnětem k Eucharistickému kongresu. I když jsem s touto myšlenkou zpočátku nedošel úplného souhlasu v biskupské konferenci. Ale němečtí biskupové teď zvou společně k Eucharistickému kongresu v tomto roce do Kolína.

Eucharistický kongres má být podle biskupské konference také příspěvkem k dialogu církve v Německu. Po tom, co jste řekl, je ale zřejmé, že jde o důraz na jinou věc než u dosavadních dialogických setkávání. Proč je pro obnovu církve tak důležité myslet na podstatu víry a nikoliv na takzvaná dráždivá témata?

Myslet na podstatu víry by mělo být vlastně samozřejmostí. Kristus říká: Já jsem světlo světa. Neříká: Moji teologové nebo moji biskupové jsou to světlo. On říká: Já jsem to. Právě toto musí být naším tématem. To je zřetelné vůdčí slovo Eucharistického kongresu. Zvolili jsme místo z šesti kapitoly Janova evangelia. Tam říká Petr Ježíši: „Pane, ke komu bychom měli jít?“ (Jan 6,68) Rozhodující je ovšem vidět toto místo v jeho širší souvislosti.

Jak to myslíte?

Ježíš byl právě oslavován, rozmnožením chlebě všechny nasýtil. Teď by ho chtěli lidé udělat králem. A On říká: Já jsem Chléb života. A to je pro mnohé nesnesitelné. Od tohoto okamžiku mnozí přestanou s ním chodit. Co udělá Ježíš? Neříká: Zůstaňte pěkně tady, já udělám něco lacinějšího, přizpůsobíme se. Ne. Dává těm Dvanácti právě tak zřetelně provokativní otázku: „Chcete i vy odejít?“

My biskupové musíme sami sobě stejně jako všichni věřící položit tuto otázku Pána: „Chcete také vy odejít?“ Nemůžeme však jednoduše říci, zůstaňte pěkně všichni tady. Kvůli vám přizpůsobíme víru, zrelativizujeme vyznání, obrousíme profil. Hlavně že jsme všichni nějak spokojeni. Ne, my všichni musíme také dnes nechat zaznít

otázku Pána: „Chcete také vy odejít?“ Na tuto otázku odpovídá Petr působivě a formuluje to první, to podstatné a to nejpůvodnější z vyznání víry církve: „Pane, ke komu bychom šli? My přece nemáme žádnou alternativu k Tobě. Ty jediný máš slova věčného života. Protože Ty jsi ten Svätý Boží.“ Tady jsme u tajemství víry. Přesně toto je tematikou Eucharistického kongresu. Proto také Eucharistický kongres dobře zapadá do „Roku víry“.

Ústředním bodem kongresu má být tedy vyznání. Vyznání místo dialogu?

Bez vyznání je přece každý dialog zbytečný. Ano, uděláme slavnost vyznání. Chceme si vyměňovat naši zkušenost s vírou, nikoliv mít učené přednášky. Mají to být katecheze, ale žádné tlachy. Žádného nezajímá, co si kdo vyčetl z dogmatiky. Daleko důležitější je dozvědět se, jak někdo konkrétně s Eucharistií žije, jak z ní vytváří svůj život. Musí se k tomu přistupovat osobně a konkrétně, ne teoreticky a abstraktně. Chceme se společně modlit a společně poznávat, kdo je Ježíš Kristus. To dá Církvi novou vitalitu.

Co nám pomohou všechny chytré přednášky o Druhém vatikánském koncilu, když mezitím víra mizí. Nepřináší přece také nic užitečného, vnášet mezi lidi nejistotu a přemýšlet například o ordinaci žen. To je jednoduše nepoctivé. Podle stanoviska učitelského úřadu je to už dávno rozhodnuto. Takové diskuse nikam nevedou. Jinak je tomu ale s Eucharistií. Tam je to podstatné. A my se odebíráme na úroveň Pána. A když poklekneme – jako pastýři nebo svatí Tři králové –, povznese nás to nahoru k Ježíši Kristu.

Druhý vatikánský koncil mluvil o Eucharistii jako o zdroji a vrcholu církevního života. Koncilní otcové měli naději, že probudí nové prohloubené vědomí pro tajemství Eucharistie. Když člověk dnes vidí skutečnost, musí říci, že to nenastalo. Často se zdá, že nastal dokonce opak. V čem to spočívá? Co se stalo špatně?

Po koncilu jsme se přizpůsobili duchu doby do té míry, že smysl pro posvát-

no ustoupil. Trestuhodně jsme zanedbali katechezi svátostí a vnější znamení účty jsme vyškrtli bez náhrady. Taková znamení – klekátka u svátého přijímání, eucharistický půst, klekání nebo přijímání do úst – byla ochranným valem okolo svaté Eucharistie. Už toto bylo dostatečným znamením, že se tu děje něco zvláštního. Že se tu děje něco svátého. Už jsme nechránili tajemství a zažíváme teď totální profanaci svátostna. Liturgie byla odsvěcena. Co vyrostlo z celé té evangelizační síly? Nic! Je to špatný vývoj, který nutně vyžaduje opravu. Když se narušuje chápání svátosti a víra církve ve skutečnou přítomnost Krista ve svaté Eucharistii a zůstává jenom vědomí přátelské hostiny, pak narůstá tlak připustit k přijímání pokud možno každého. My ale nemůžeme víru církve opustit nebo přizpůsobit, nýbrž ji musíme právě v této situaci odvážně, jasně zvětšovat.

Při své intervenci v průběhu Světové biskupské synody k nové evangelizaci v Římě jsem vyzvedl dva body: Musíme podporovat sebeevangelizaci a zabraňovat odsvěcování. S tím projevil souhlas mnoho účastníků synody. Jsem přesvědčen: Jestliže se nám to nepodaří, můžeme to zabalit.

Do jaké míry je obnovené vědomí významu Eucharistie předpokladem pro stoupající počet kněžských povolání?

Když nevím, co je Eucharistie a jaké bohatství v sobě obsahuje, nemohu ani chápat, co znamená kněžství. Podívejte se: Dnes jsou kněží často jenom kritizováni. Mladý muž nemůže být už z domova apoštolem odříkání. Řekne si: Když půjdu do semináře, ztratím účtu, možná dokonce sympatie své rodiny. Tam je potřeba opravdu silné víry, silného vědomí významu svaté Eucharistie. Tím bude také jasné, proč se nedá služba kněze nikým a ničím nahradit. Kněžství a Eucharistie patří neoddělitelně k sobě. Proto musíme také naše kněze zase vést k tomu, aby denně celeburovali. Kněz zůstane duchovně zdravý jenom tehdy, když bude mužem Eucharistie. Jinak to nejde. Rodina může někomu pomoci, aby lidsky nesklouzl. Když ale žiji v celibátě, pak musím pečovat denně o kontakt s Kristem, který mě vyvolil. To se děje jedinečným způsobem slavením Eucharistie. **S Eucharistií stojí a padá nejenom kněz, ale celá církev.**

Zpověď se stala mezitím zapomenutou svátostí. Vidíte vnitřní souvislost mezi ztrátou významu zpovědi a mizející vírou v tajemství Eucharistie?

Velká láska k eucharistickému dění a ke svátosti pokání patří k sobě. Když my kněží a také biskupové už nejsme zpovědníky, pak vysychá jedna strana plíc naší kněžské existence. A když já sám už se nejdu zpovídat, pak vyschne i druhá strana. Pak už jako kněz nemohu dýchat. Jak může z někoho vycházet duchovní život, když je sám mrtev? Právě proto, že jsme se my kněží a také my biskupové stali většinou byrokraty a technokraty, proto tolik duchovního odumřelo. O to je důležitější, abychom zpovídali.

Zpovědnice jako únik z byrokratické církve?

Sedět ve zpovědnici je nejlepší duchovní pomoc jak pro biskupa, tak také pro kněze. Když já například sedím při modlitební noci mládeže ve zpovědnici, cítím se stále znovu bohatě obdarovávan. Tam zažiji mladého muže nebo děvče, kteří jsou v následování Krista daleko přede mnou. Když slyším, co všechno museli překonat, už to je čistě psychologicky povzbuzení víry. Pak je člověk vděčný a má účtu před těmito mladými lidmi. Já vycházím ze zpovědnic vždy šťastnější, než když jsem do nich vstupoval.

Také při Eucharistickém kongresu budeme mít všude v kostelech možnost zpovědi. Existují duchovní společenství, která konají klanění ve dne v noci a vždycky poskytují možnost ke zpovědi. Doufám, že se mnohé pohne kupředu.

Jak znají kněží svoje farnosti, jak se může jednotlivec dobře připravit na Eucharistický kongres?

Nejlépe každodenní modlitbou. Jednoduše říkat jako Petr: „Pane, ke komu bychom šli?“ Pán se nám nevrhne okolo krku. On nás miluje, ale váží si našeho svobodného rozhodnutí. Proto se máme modlit Petrovými slovy: „Pane, ke komu bychom šli?“ A potom bych opravdu rád: Nejlepší přípravou je jít každé čtyři týdny ke zpovědi. Mluvím ze zkušenosti, já sám chodím každé čtyři týdny. Před nedávnem jsem se byl v Římě zpovídat. Tam seděl jeden páter, který mi chtěl namluvit, že z toho nebo z onoho není třeba

ba se zpovídat. Tomu jsem řekl: „Otče, učil jsem se, že každý z nás je pod osobním zákonem Božím. To mi nemůžete vymlouvat ani namlouvat. Prosím, vezměte mé vyznání na vědomí a dejte mi pořádné pokání a rozhřešení. Všechno ostatní si můžete ušetřit.“

Vy jste kardinál. Nějaký obyčejný věřící, který má se zpovídáním potíže, by si mohl myslet: Pak tedy ne...

Svátost pokání je něco podivuhodného a vlastně úplně jednoduchého, bohužel to někteří dělají komplikovaným. Snaží se věřícím namlouvat nebo vymlouvat všechno možné. To je úplně nesmysl. Jako zpovědník si musím vážit přesvědčení druhého a mít před ním účtu. Ve zpovědnici je kněz zcela služebníkem Krista. **Pravidelná zpověď je pro osobní duchovní život důležitá!** To platí pro všechny, zvláště ovšem pro duchovní. Já nevysvětlím na kněze žádného, kdo se v posledních pěti letech před svým svěcením měsíčně nezpovídal. To musí seminaristům přejít do těla a do krve.

Proč je to tak důležité?

Člověk se stává otcem ve víře jako kněz, když uděluje svátosti a zvěstuje slovo Boží. Největší dar, který Otec má k rozdávání, je odpuštění. Kdybych řekl svému otci: Vezmi si svých pět švestek a dej si je za klobouk, nepotřebuji tvé odpuštění – budu si žít, jak chci; kdybych přestal chodit ke zpovědi, dal bych najevo svoje dětinství. Svým seminaristům říkám: Jako kněz bych vám nemohl být otcem ve víře, kdybyste vy sami nebyli syny svého nebeského Otce. Ale jak bylo řečeno, zpověď nemá zvláštní význam jenom pro duchovní, nýbrž je darem Božím pro všechny věřící.

Eucharistický kongres má přispět otevření se ve víře. Soudíte optimisticky, že po stavu těžké krize církve brzy dojde k vzestupu?

Nechci situaci příkrášlovat. Církev stojí před velkými výzvami. **Obnova se může podařit jenom tehdy, když umístíme doprostřed Krista a nic jiného. Jestliže nepostavíme Eucharistii do středu, kolem něhož se všechno otáčí a z něhož opravdová obnova vychází, je každý dialog marný.** Jenom Pán má slova věčného života. Nikdo jiný.

*Z Die Tagespost 156/2012
přeložil -mp-*

Ďábelská ideologie

Dr. Stefan Meetschen v rozhovoru s Gabriele Kuby

Ten? Ta? To? Před genderovou teorií si nikdo není jistý. Všechny tyto „základní hodnoty lidské existence“ (Benedikt XVI.), věci dané přírodou, se zpochybňují. Podle zastánců genderové ideologie bude Bůh dokonce „dekonstruován“. Přestože jak směšné a zjevně špatné jsou takové myšlenkové hříčky, jsou stále silněji implantovány v různých společenských oblastech. Není to náhoda, říká publicistka Gabriele Kuby, nýbrž výraz globální sexuální revoluce, která je v chodu a zasahuje zvláště jednu skupinu – rodinu.

Vaše nová kniha nese titul „Globální sexuální revoluce“. Je možné se sexem dělat revoluci?

Možná tu nejhluběji zasahující revoluci vůbec, vždyť tato revoluce pracuje s pudem sebezáchovy (přežití) rodu člověk, který se sexuálním pudem reprodukuje. To věděl zakladatel *Sex-pol-Bewegung* ve Výmarské republice Wilhelm Reich, jehož knihy silně ovlivnily revoltu roku 1968. On věděl, že přivede buržoazní společnost ke zhroucení, když odstraní „sexuální represí“, zvláště u mládeže. Sexualita patří takřkajíc k vnitřnímu hnacímu systému lidí. Z tohoto důvodu jsou pohlavní normy silně uplatňovány v každé společnosti. Jenom tak může společnost vůbec existovat. Ve své knize ukazují, co se stane, když se někdo pokusí manipulovat s tímto hnacím systémem, když začne otáčet šroubem sexuálních norem: Nastane společenská revoluce! Totální zhroucení hodnot.

Jak se otáčí šrouby sexuálních norem?

To, co nyní prožíváme, je záměrné rušení křesťanského konceptu monogamie. Ať se to děje pornografií, propagací homosexuality, bisexualit, transsexualit s heterosexuální, oddělením lásky a sexualit vůbec. Je to o to tragičtější, protože za tento koncept hodnot vděčíme evropské kultuře a obrazu rodiny. Křesťanský koncept monogamie byl přece označen dokonce Sigmundem Freudem jako úspěšný model. Kultura existuje sublimací pohlavního pudu, to je jeho slavná formule. Teď chtějí tento úspěšný model odbourat. Západní systém hodnot bude ve věci sexualit postaven na hlavu.

To zní trochu jako spiklenecká teorie?

Pro svoji knihu jsem velmi mnoho párala. Začala jsem u Francouzské revoluce,

přes revoltu 68. roku, emancipační hnutí žen a po celém světě organizované homosexuální hnutí. Nakonec jsem skončila u dokumentů a rezolucí UNO a EU. Přitom jsem došla k tomuto výsledku: Tyto instituce pracují velmi intenzivně posledních 20 let na deregulaci sexualit. Pohlavní polarita mezi mužem a ženou a „vynucená heterosexuality“ mají být zrušeny. Jako filosofický podklad různých politických závěrů slouží genderová teorie americké filosofky Judith Butlerové. Převedeno do praxe z toho bude genderový hlavní proud, vývoj politických strategií k jejich prosazování na všech úrovních společnosti. Pod zástěrkou genderového hlavního proudu bude v dětských školách, školách a univerzitách vymýcen obraz klasické rodiny a děti a mládež budou konfrontovány se všemi hříčkami pohlavní zvrácenosti. Sarkasticky formulováno, mohli bychom říci: k tomu vychování.

Co to znamená přesně?

Řídící linie sexuální výchovy v německých mluvících zemích stanovují, že se děti mají přivést do styku se sexualitou tak brzy, jak je možné. Úplně odlišné od dřívějších výchovných konceptů. Americký vědec Neil Postman se zasazoval ještě v osmdesátých letech za obranu dětství. Dětství jako ochranná zóna bez sexu. S tím je dnes konec. Děti mají co nejdříve vědět o masturbaci, análním a orálním sexu, používání kondomu a ostatních způsobech sexualit. Čím více dekonstručně, tím lépe. Je mi líto, že musím vůbec tyto věci vyjmenovávat, ale to dokládá, s jakou zvrácenou, neštitím se říci ďábelskou ideologií máme co do činění!

Kdy tato revoluce začala?

Od Kissingerova memoranda v roce 1970 považovaly Spojené státy americké

zájem zastavit růst počtu obyvatelstva a redukovat obyvatelstvo světa. Jako prostředek k tomu slouží především potraty, ale také rozbití rodiny. V Londýně se v tomto roce konala takzvaná dárcovská konference Melindy Gatesové, která se svým mužem předala miliardový dar, spolu s britskou vládou tzv. *reproductive health services* – služby reprodukčního zdraví. To jasně znamená: Chtějí na celém světě usnadnit cestu k potratu. Pro tento účel sesbírala při jedné „dárcovské konferenci“ v Londýně v létě 2012 Melinda Gatesová a britská vláda čtyři miliardy euro. Země, které se tomu bránily, byly jmenovanými institucemi k příspěvku donuceny.

Ve své knize pojednáváte podrobně o agendě homosexuálů. Proč?

Jak bylo řečeno: Jde také o rozpuštění klasického obrazu rodiny. Když se dnes děti ve škole učí, že je možné mít rodiče 1 a 2, tedy eventuálně také dvě lesbické matky nebo dva homosexuální otce, potom se v nich zničí orientace k manželství a k rodině. Homosexuální vztahy jsou ovšem od přírody neplodné. Kromě toho ukazují empirické výzkumy přesvědčivě, že homosexuální vztahy jsou zpravidla promiskuitní a vykazují velmi vysoké riziko fyzických a psychických nemocí. Očekávaná doba života mužů, kteří mají sex s muži, je o deset až dvacet roků kratší než u heterosexuálních mužů. Tyto skutečnosti by měli mladí lidé znát. Když pomyslíme, že homosexuálové tvoří malou menšinu, pod tři procenta, můžeme se jenom divit, s jakou lehkovážností přepisují demokratické země osvědčené zákony a ústavy.

V předmluvě k vaší knize píše filosof Robert Spaemann, že v Evropě existují příznaky nové totalit. Není to přehnané?

Je to přesně tato starost, která mě pohнула k tomu, abych napsala knihu „Globální sexuální revoluce“. Nese podtitul „Zničení svobody ve jménu svobody“. Italský spisovatel Ignazio Silone, exkomunist, to přivedl k bodu: „Nový fašismus nebude říkat: Já jsem fašismus; on řekne, já jsem antifašismus.“ Podle mého úsudku musíme být bdělí k novým formám totalitarismu, které si v současnosti razí cestu vpřed. Budou totiž vytvořeny zákony

a stanoveny úplně nové trestné činy, které mají kriminalizovat každý odpor proti změkčováním pohlavních norem: paragrafy o homofobii, zákaz „nenávislných řečí“, zákony o rovnoprávnosti, o diskriminaci. V ohrožení je svoboda smýšlení, hospodářská svoboda při personálních rozhodnutích, svoboda léčení a především náboženská svoboda.

Na internetovém portálu *www.intoleranceagainstchristians.eu* je dokumentováno už 800 případů diskriminace proti křesťanům a budou stále přibývat. Kdo se zasazuje o to, aby jeho děti byly vychovány podle křesťanských hodnot, je už teď v některých zemích trestně stíhán.

Proč církev neklade odpor proti této globální sexuální revoluci?

Činí to ve svých věroučných prohlášeních a na velké politické tribuně Spojených národů, kde je Svatý stolec zastoupen jako stálý pozorovatel. Bohužel existuje jenom málo biskupů, kteří jsou připraveni bojovat na této frontě. Někdy se ptám, jestli mají větší strach z médií než z posledního soudu. Papež Jan Pavel II. zaujal postoj odporu – často ve spolupráci s muslimy – v době konání konference o světové populaci v Káhiře a ženské konference v Pekingu. V rovinách grémií, práce s mládeží a ve farnostech si katolická církev protiřečí, že vlastní biblicky podložené principy sotva hlásá a ještě méně žije. Církev je ale stále napadána kvůli své sexuální morálce. Trn v těle hypersexualizované společnosti má být zřejmě zasažen, aby byla umlčena.

Jak to vypadá s odporem mimo církev? V médiích se téma Gender Mainstreaming nevyskytuje.

Za prvé – většina o tom nic neví, protože tato revoluce, na rozdíl od klasických revolucí s masovou základnou utlačovaných lidí, je prosazována shora a za zády lidí. V Německu o tom neexistují žádné veřejné debaty. Za druhé – na Západě žije většina lidí v sexuálním nepořádku. Cizoložství, pornografie a potraty jsou masovými jevy. Proto nemají lidé na tomto tématu žádný zájem. Jedna věta teologa Romana Guardiniho je velmi vysvětlující: „Podle logiky Zlého vytváří hřích slepotu a slepota ještě více hříchu a hřích ještě více slepoty.“

ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale až už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium - Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Simonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Simonovi: „Zajeď na hlubinu a spusť síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme

nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Simonovými druhy. Ježíš řekl Simonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s lodmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Moderní lidé jsou dnes tak ponořeni do sexuálního šilenství, že nechtějí vidět příčiny zničujícího působení, a následně se tedy pokud možno vyhýbají při svém vlastním životním stylu debatě.

To není dobrý předpoklad pro to, aby se vaše kniha stala bestsellerem.

Nakladatelství rozeslalo knihu 2000 politikům, církevním představitelům a důležitým reprezentantům společnosti. Dostávám velmi mnoho kladných reakcí. Kdo si dá tu námahu knihu opravdu přečíst, tomu spadnou šupiny z očí. Mnozí jsou otřeseni, když musí poznat, co předchází. Už po šesti týdnech vyšlo druhé vydání. Také Svatému otci jsem směla předat jeden exemplář. Můžete si představit, že je také mnoho útoků. V posledním roce byly při dvou malých vystoupeních demonstrace proti mně. To bylo ještě před vydáním knihy. Že dosud je klid, spočívá asi v tom, že zamlčování je pro ně nejlepší strategií.

Máte naději, že tento totalitarismus jednoho dne zase zmizí?

Dějiny ukazují, že kyvadlo se vždycky vrací. To nastane u tohoto tématu určitě také. Vždyť jednáme proti přírodě. Je pyšnou zaslepeností věřit, že můžeme žít proti přírodě, proti řádu stvoření. Ideologie, která popírá muže a ženy, se rozloučila se skutečností. Už jsme ale zašli příliš daleko. Bojím se, že budeme muset jako jednotlivci a ve společnosti projít velkým utrpením, aby došlo k procitnutí, k obrácení. Demografický vývoj nás všechny zasáhne. Už se mluví o tom, že staří

lidé vyžadující péči se budou vyvážet do Thajska a Rumunska. Nejpozději potom se budou všichni tito, kteří si ušetřili námahu s výchovou dětí a vedli politiku ničící rodiny, ptát, jestli to bylo správné životní rozhodnutí. Když bude stále více přibývat starých a stále méně produktivních lidí, naše sociální systémy zkolabují. Pak přijde obžaloba mladší generace: Proč jste zničili rodinu? Proč jste zničili víru? Proč morální zásady? O hospodářství a ekologii nemluvě.

Vaší knihou dodáváte odvahu také křesťanským čtenářům.

Jako křesťané žijeme v nezničitelné nádeji v Ježíše Krista. On říká: „Když mě milujete, budete zachovávat moje přikázání.“ (Jan 14,15) Tuto možnost má každý v každé době. Když budeme toto konat, můžeme teď žít s vděčností a přijímat radost a hledět do budoucnosti beze strachu. Papež Benedikt XVI. vyhlásil Rok víry, aby nám otevřel dveře k živému vztahu k Ježíši Kristu. On sám jmenuje tři důvody své naděje. Za prvé: Touha po Bohu je hluboká a zapsaná do srdce každého člověka, takže se člověk vždycky, také dnes, k tomuto Bohu povznese. Za druhé: Evangelium Ježíše Krista, víra v Krista, je jednoduše pravdivá a nespotebovává se. Za třetí: Mládež se vydává na cestu a odkrývá krásu křesťanství v celé jeho hloubce. Z těchto pramenů naděje můžeme čerpat. Velký vývoj světových dějin leží v Božích rukou. Pro nás zbývá jediné, „vytrvat až do konce“ (Mt 24,13).

*Z Die Tagespost 155/2012
přeložil -mp-*

Absence víry ohrožuje dobro manželství

Vatikánský tribunál Římské rot, který se zabývá zejména případy platnosti manželství, zahájil nový soudní rok. Jeho členové se 26. ledna setkali na tradiční audienci se Svätým otcem, který jako každoročně upozornil na jeden aspekt církevního práva. Tentokrát se předmětem jeho úvah stal vztah víry a manželského svazku. Aktuální krize víry, poukázal papež, znamená také krizi manželství.

„Nerozlučitelný svazek mezi mužem a ženou nevyžaduje za účelem své svátostné povahy osobní víru snoubenců. To, co je požadováno jako nezbytná podmínka, je úmysl činit to, co činí církev. Avšak jestliže je nutné nezaměňovat záměr a osobní víru obou stran, rovněž tak není možné je zcela oddělit. Jak upozorňuje Mezinárodní teologická komise v jednom svém dokumentu z roku 1977, »v případě, že není stopy po víře jako takové (ve smyslu důvěry, sklonu k víře), ani neexistuje touha po milosti a spáse, vyvstává otázka, zda tento všeobecný a skutečně svátostný záměr, o němž jsme hovořili, je přítomen či nikoliv, zda manželství je platně uzavřeno či nikoliv.« (*La dottrina cattolica sul sacramento del matrimonio* [1977], 2.3)“

Pouze v otevřenosti Boží pravdě je možné pochopit a uskutečňovat v konkrétnosti rodinného a manželského života pravdu o člověku jako Božím dítěti, znovuzrozeném ve křtu, pokračoval papež. Odmítnutí Boha vede k vážné nerovnováze lidských vztahů, včetně manželského. Člověk chybně chápe svoji svobodu a seberealizaci, utíká před trpělivým snášením utrpení a je odsouzen k uzavřenosti do svého egocentrismu. Proto je důležité pečlivě zvažovat ony případy, kdy právě absence víry ohrožuje dobro manželství, zdůraznil Svätý otec.

„Těmito úvahami zajisté nezamýšlím, že nedostatek víry vede automaticky k neplatnosti manželského svazku. Chci spíše upozornit, že absence víry může, byť nutně nemusí, prospěch manželství narušit. Zároveň uznávám obtíže, jak z právního a praktického hlediska vystihnou tento zásadní prvek *bonum coniugum*. Doposud byl totiž prospěch manželů chápán především ve vztahu k hypotetické nezpůsobilosti pro manželství (srov. CIC, kán. 1095).“

Proto je nutné, zejména v současném kontextu, otevřít problematiku anulace manželství zcela nové reflexí, uzavřel Benedikt XVI. své setkání se členy Římské rot.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Kniha a film o síle víry v Ježíše Krista

Matka známé současné kanadsko-americké popové hvězdy Justina Biebera, Pattie Mallette, je hlavní producentkou filmu iniciovaného hnutím Pro-Life, který se jmenuje *Crescendo*, a současně v něm hraje hlavní roli. Snímek bude mít premiéru 28. února tohoto roku.

Tématem krátkého videofilmu je příběh dívky, která se stala obětí znásilnění a nechtěla se rozhodnout pro potrat. Pattie Mallette hraje přitom událost, kterou sama prožila. V sedmnácti letech nechtěně počala svého syna Justina a navzdory radám svých přátel a známých odmítla potrat. Svě dítě přivedla na svět a postarala se o jeho výchovu. Vzdělání mu umožnila na katolické škole v kanadském Stratfordu. Sama přitom byla, jak uvádí, již od čtvrtého roku svého života obětí sexuálního zneužívání ze stra-

ny jednoho pedofila a později ze strany dědečka jednoho svého přítele. Později se stala závislou na alkoholu a na drogách. Uvažovala o sebevraždě. V této době díky jednomu z křesťanů nalezla víru. Justin Drew Bieber (1994), držitel platinového ocenění (za píseň *One Time*) a idol teenagerů, je věřící, zdůrazňuje svůj osobní vztah k Ježíši Kristu a před každým svým koncertem se modlí. Na svém těle nosí vytetované Ježíšovo jméno.

V předmluvě k autobiografii své matky, která vyšla anglicky v září minulého roku, píše: „Moje maminka je nejsilnější žena, kterou jsem kdy poznal. Vždycky jsem to věděl, ale tahle kniha mi pomohla, abych si znovu připomněl, jak je silná.“

Podle zahraničních agentur

Milióny embryí byly zničeny

Ve Velké Británii nebylo použito k otěhotnění 93 procent embryí vzniklých oplodněním in vitro.

Ve Velké Británii bylo v minulých dvou desetiletích zničeno více než 1,7 milionu embryí. Toto vyplynulo z odpovědi ministra zdravotnictví na parlamentní dotaz, jak píše britský *Daily mail*.

V Londýně uveřejněná čísla ukazují, že pro každou ženu, která dostala dítě metodou oplodnění ve zkumavce (In-vitro-Fertilisation - IVF), statisticky bylo vyrobeno 15 embryí. Katolický člen Horní sněmovny lord David Alton, který zveřejnil tato data na své internetové stránce, míní, že embrya jsou vyráběna v průmyslovém měřítku a také ničena. Podle *Daily mail* doslova řekl: „To se děje denně a s nenucenou lhostejností.“

Od začátku statistického sledování v srpnu 1991 bylo vyrobeno in vitro 3 546 818 lidských embryí. Ale jenom ve 235 480 případech z toho vzniklo těhotenství. „Výsledkem je, že 93 procent všech vyrobených embryí - více než 3,3 milionu celkem - nikdy nebylo použito k tomu, aby vzniklo těhotenství,“ píše se ve zprávě *Daily mail*. Tato data byla shromažďována u *Human Fertilisation and Embryology Authority* (HFEA), čísla byla zveřejněna ministrem zdravotnictví lordem Howe.

839 325 získaných embryí má být uloženo pro budoucí použití, 2 071 pro dar jiným. Další 5 876 bylo určeno pro vědecký výzkum. Celkově mělo sotva 1,39 milionů embryí naději na implantaci do dělohy.

„Většina lidí netuší, jak mnoho embryí se v tomto procesu vyrábí,“ řekl lord Alton. Mluvíci instituce HFEA řekl: „Oplodnění in vitro zahrnuje výrobu více embryí, než kolik jich bude přeneseno do pacientek, takže mohou být zvolena ta nejlepší, aby se nastartovalo těhotenství.“ Tato „už dále nepotřebná“ embrya mohou být věnována buďto na vědecký výzkum, nebo darována jinému páru, či předána na kliniku ke zničení.

Velká Británie má jedny z nejliberalnějších zákonů medicíny rozmnožování na světě. V roce 1990 vydaný *Human Fertilisation and Embryology Act* byl v roce 2008 dále liberalizován a dovoluje od té doby dokonce výrobu smíšených bytostí mezi zvířetem a člověkem prostřednictvím splynutí zvířecích a lidských zárodečných buněk k výzkumným účelům.

*Z Die Tagespost 2/2013
přeložil -mp-*

Zástupce Státního ústavu pro kontrolu léčiv ve své odpovědi Hnutí Pro život ČR potvrdil, že probíhá správné řízení registrace potratového přípravku RU-486 (Mifegyne) v České republice. Proto se mnozí věřící spojili v modlitbě za odvrácení této hrozby, a to nověnou, kterou se začali modlit 27. ledna, v Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti. Modlit se však můžeme stále, nověnou lze začít kdykoliv, je možné ji i opakovat.

Kromě boje duchovního nesmíme opomíjet ani ryze praktickou možnost, kterou je zaslání žádosti o zastavení procesu registrace smrtící pilulky, a to např. na ministerstvo zdravotnictví nebo Státní ústav pro kontrolu léčiv – nejlépe na obě instituce, lze i opakovat.

Více informací najdete na www.prolife.cz.

NOVÉNA K PRAŽSKÉMU JEZULÁTKU ZA ODVRÁCENÍ REGISTRACE SMRTÍCÍCH POTRATOVÝCH FARMAK

První den

Milé Dítě Ježíši! Jsme zde u Tvých nohou. Obracíme se k Tobě, který jsi všechno. Tolik potřebujeme Tvou pomoc! Daruj nám, ó Ježíši, svůj pohled plný milosrdenství a pospěš nám na pomoc v naší nouzi, neboť Tobě není nic nemožné.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci

„Pro své božské dětství, Ježíši, dej, pokorně prosíme, ať je v naší zemi obnovena kultura života a ať nejsou povoleny chemické prostředky způsobující smrt počatého dítěte v lůně jeho matky.

Dítě Ježíši, na přímmluvu Tvé Matky Panny Marie, která Tě s láskou nosila pod srdcem, a svatého Josefa, muže pevné víry, který byl Vaším statečným ochráncem, vyslyš naše prosby za ochranu života nenarozených dětí. Dej, ať rodiče poznají krutost umělých potratů a najdou odvahu s láskou přijmout všechny své děti.

Dárce života, odpusť naši lhostejnost k různým formám ničení Tvého díla a dej nám milost, abychom dokázali bránit lidský život od početí do přirozené smrti. Vždyť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Panno Maria, Ochránkyně lidského života, oroduj za nás! Svatý Josefe, oroduj za nás!“

Druhý den

Ó Ježíši, krásu nebeského Otce, z Tvé tváře vyzáruje paprsek božství. Klaníme se Ti a vyznáváme, že jsi pravý Syn živého Boha. Obětujeme Ti, Pane, celé své bytí. Kéž se nikdy neodloučíme od Tebe, jenž jsi naše nejvyšší dobro.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Třetí den

Ó svatě Dítě Ježíši, když hledíme na Tvou tvář, která se na nás usmívá, cítíme se naplněni živou důvěrou. Ano, všechno očekáváme od Tvé dobroty. Kéž nás, Ježíši, a všechny naše drahé ozáří Tvé světlo a zaplaví Tvá milost, ať můžeme velebit Tvé nekonečné milosrdenství.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Čtvrtý den

Ó Dítě Ježíši, Tvé čelo zdobí koruna a my Tě vyznáváme jako svého božského Pána. Už nikdy nechceme sloužit ďáblu, svým vášním, hříchu. Kraluj, Ježíši, v našich ubohých srdcích a učiň je navždy svými.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Pátý den

Hledíme na Tebe, nejsladší Vykupiteli, oděného do purpurového pláště. Je to Tvůj královský atribut, který k nám promlouvá o Tvé Krvi. O Krvi, kterou jsi prolil za nás. Učiň, Dítě Ježíši, abychom odpověděli na Tvou oběť a neodmítali trpět s Tebou a pro Tebe, když nám k tomu dáš příležitost.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Šestý den

Ó láskyhodné Dítě, když vidíme, jak držíš ve své ruce svět, naše srdce naplňuje radost. Mezi nesčetnými bytostmi, které udržuješ při životě, jsme i my. Vidíš nás a podpíráš v každé chvíli, chráníš nás jako své vlastnictví. Bdi nad námi, Ježíši, a pomáhej nám v našich potřebách.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Sedmý den

Na Tvých prsou, Jezulátko, se třpytí kříž. Je to znamení našeho vykoupení. Také my máme, božský Spasiteli, svůj kříž, který nás tak tíží. Pomoz nám jej snášet, abychom jej nosili vždy s užitkem. Ty víš, jak jsme slabí. Pomoz nám, Ježíši!

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Osmý den

Na Tvé hrudi, Dítě Ježíši, visí kromě kříže i malé srdce. Je obrazem Tvého Srdce, které je opravdu zlaté svou nekonečnou něhou. Ty jsi opravdovým Přitelem, který se velkodušně dává, ba obětuje se za milované osoby. Vylíj na nás znovu, Ježíši, žár své lásky, a nauč nás na ni odpovídat.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Devátý den

Tvá všemocná pravice, malý Králi, rozdává požehnání všem, kdo Tě uctívají a vzývají. Žehnej také nám, Ježíši, našim duším, tělům a starostem. Naplňuj naše oprávněné potřeby a vyjdi vstříc našim touhám. Vyslyš naše prosby a budeme po všechny dny velebit Tvé svaté jméno.

Otče náš... Zdrávas... Sláva Otci... Pro své božské dětství...

Pondělí 11. 2. 2013: 6:05 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Putování modrou planetou: Island 7:15 Terra Santa News: 6. 2. 2013 7:40 Přejeme si... 7:55 O létajícím faráři 8:05 Post Scriptum s Mons. Viliamem Judákem 8:25 Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Indonésie 10:00 Poslány sloužit 10:30 Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček 10:50 Bradi Barthová 11:00 NOEkreace (169. díl) 11:10 Bohom zapomenuté kúty 11:40 Sedmihlásky: U suseda syneček 11:45 OVCE.sk: Korunka krásy 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ondrášek [P] 14:00 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:30 Země pod Tolštejnem 14:45 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašelinistiště (8. díl) 15:00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Bůh jako bližní 15:55 Don Bosco: světec, který skákal salta 16:30 Mše svatá z kostela sv. Josefa u příležitosti putování ostatků svatého Jana Boska v ČR [L] 17:45 Salesiánský magazín [P] 18:00 NOEparáda (203. díl) [L] 19:00 OVCE.sk: Pomsta 19:05 Sedmihlásky: U suseda syneček 19:10 Baroko na cestách Jiřího Sehnala 19:30 Ars Vaticana (30. díl) 19:40 Přejeme si... 20:00 Ich bin: Já jsem 21:00 Na koberečku [P] 21:10 Guyanská Diana [P] 21:40 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Dvojediná láska (2. část) 22:30 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:05 Noemova pošta: Únor 0:35 Morava, víno a chirurgie 0:55 Poslech Radia Proglas.

Úterý 12. 2. 2013: 6:05 Bradi Barthová 6:15 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 7:10 Salesiánský magazín 7:25 Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová 8:15 Cesta k domovu 8:35 Novoroční setkání Taizé v Římě 9:00 Sestřih slavnostního zakončení MFOF 2012 11:25 Morava, víno a chirurgie 11:45 OVCE.sk: Pomsta 11:50 Sedmihlásky: U suseda syneček 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (42. díl): Dechovka 12:35 Ars Vaticana (30. díl) 12:45 Podobnoství (4. díl): O pšenici a plevelu 13:15 Dana & Přátelé (4. díl) 13:50 Putování modrou planetou: Island 14:30 Noemova pošta: Únor 16:05 Přejeme si... 16:20 Terra Santa News: 6. 2. 2013 16:40 Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček 17:05 Post Scriptum s Mons. Viliamem Judákem 17:25 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:00 Noeland (63. díl) 18:30 OVCE.sk: Hlásna trúba [P] 18:35 Sedmihlásky: U suseda syneček 18:40 Hermie a vánoční dort 19:15 NOEkreace (169. díl) 19:25 Dvanáct rwandských mučednic 19:40 Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2013 [P] 20:00 Bol som mimo: Peter Vician 21:00 Země pod Tolštejnem 21:15 Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2013 21:30 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 22:00 Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS [P] 22:30 Jak potkávat svět s Vítem Kašpaříkem 23:50 380. výročí příchodu Řádu piaristů 0:10 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Dvojediná láska (2. část) 1:00 Poslech Radia Proglas.

Středa 13. 2. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2013 6:20 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Bůh jako bližní 7:10 NOEkreace (169. díl) 7:20 Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny 7:50 Jak potkávat svět s Vítem Kašpaříkem 9:15 Ars Vaticana (30. díl) 9:25 Bol som mimo: Peter Vician 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:30 Svetlo je absolutna biela 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ich bin: Já jsem 13:00 Poslány sloužit 13:35 Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2013 13:55 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 1. díl 14:40 Na koberečku 14:50 NOEparáda (203. díl) 15:50 V posteli POD NEBESY (2. díl) 16:40 Salesiánský magazín 17:00 Mše svatá Popeleční středy [L]

19:05 Sedmihlásky: U suseda syneček 19:10 OVCE.sk: Ogrgel [P] 19:15 Terra Santa News: 13. 2. 2013 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Večer chval (23. díl) [L] 21:15 Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová [P] 21:35 P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije [P] 22:25 Pražská Loreta 22:50 NOEkreace (169. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašelinistiště (8. díl) 23:45 Novoroční setkání Taizé v Římě 0:10 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 1:05 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 14. 2. 2013: 6:05 Múzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke 6:25 Poslány sloužit 6:55 Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová 7:15 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:45 Země pod Tolštejnem 8:00 Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS 8:30 Mikroregion Hornolidecko 9:00 Ich bin: Já jsem 10:00 Noemova pošta: Únor 11:30 Přejeme si... 11:45 OVCE.sk: Ogrgel 11:50 Sedmihlásky: U suseda syneček 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Terra Santa News: 13. 2. 2013 12:25 Bradi Barthová 12:35 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 13:35 Novoroční setkání Taizé v Římě 13:55 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 14:45 Noeland (63. díl) 15:15 Hudební magazín Mezi pražci 16:00 Podobnoství (5. díl): O pšenici a plevelu 16:30 Dana & Přátelé (5. díl) 17:00 Putování modrou planetou: Island 17:40 Život koncilu [P] 17:55 Hermie a vánoční dort 18:30 Ovce.sk: Korunka krásy [P] 18:35 Sedmihlásky: U suseda syneček 18:40 Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová 19:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (70. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštřech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie 22:05 Post Scriptum s Mons. Janem Mrázem [P] 22:25 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 22:40 Pilátova amnestia 23:05 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 23:35 Obec Voderady 23:45 Institut Bearzi v Udine 0:00 V posteli POD NEBESY (2. díl) 0:50 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 1:05 Poslech Radia Proglas.

Pátek 15. 2. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 6:20 NOEparáda (203. díl) 7:20 CHKO Žďárské vrchy – Dářská rašelinistiště (8. díl) 7:35 Outdoor Films s Romanem Vehovským (12. díl) 9:05 Salesiánský magazín 9:20 P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije 10:10 Na koberečku 10:20 Jak potkávat svět s Vítem Kašpaříkem 11:40 Sedmihlásky: U suseda syneček 11:45 Ovce.sk: Korunka krásy 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Hudební magazín Mezi pražci 13:05 Ondrášek 15:00 Křížová cesta z Lurd 15:25 Poslány sloužit 16:00

OLOMOUČ – SVATÝ KOPEČEK

V rámci vyhlášeného Roku víry se koná **ve středu 20. února 2013 pátá malá pěší pouť** na Svatý Kopeček. Sraz v 16.35 hod. ve Chválkovicích u kříže (zastávka MHD Domov důchodců), putujeme po pěší stezce do Samotišek, odtud přímo k bazilice, kde pouť zakončíme společnou účastí na mši svatě v 18 hodin.

V rámci letošních oslav 90. výročí vzniku Matice svatokopecké pořádá MSK **ve neděli 24. února 2013 v 16 hodin** ve Francouzském sále svatokopecké fary **přednášku Jana Nedělíka** na téma **První stavby na Svatém Kopečku**. Přednáška bude doplněna promítáním dobových snímků.

Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 16:15 Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny 16:45 Bol som mimo: Peter Vician 17:50 Svetlo je absolutna biela 18:15 Hluk [P] 18:30 Ovce.sk: Fašiangová maska 18:35 Sedmihlásky: U suseda syneček 18:40 Terra Santa News: 13. 2. 2013 19:00 NOEkreace (169. díl) 19:15 Putování po evropských kláštřech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie 19:45 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov 20:00 Kulatý stůl: Doprovázení mladých po opuštění dětského domova [L] 21:45 Na koberečku 22:00 Nedělní čtení: 1. neděle postní [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová 23:35 Putování modrou planetou: Island 0:15 Podobnoství (5. díl): O pšenici a plevelu 0:45 Dana & Přátelé (5. díl) 1:15 Poslech Radia Proglas.

Sobota 16. 2. 2013: 6:05 Post Scriptum s Mons. Janem Mrázem 6:25 Podobnoství (5. díl): O pšenici a plevelu 6:55 Dana & Přátelé (5. díl) 7:30 Noeland (63. díl) 8:00 Sedmihlásky: U suseda syneček 8:05 Hermie a vánoční dort 8:45 NOEparáda (203. díl) 9:45 V posteli POD NEBESY (2. díl) 10:35 Novoroční setkání Taizé v Římě 10:55 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (22. díl): Nedělní dopolední program 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2013 12:15 Nedělní čtení: 1. neděle postní 12:55 Přejeme si... 13:10 Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS 13:45 NOEkreace (169. díl) 13:55 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (70. díl) 15:20 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 15:50 Obec Voderady 16:00 Terra Santa News: 13. 2. 2013 16:20 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 1. díl 17:10 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov 17:20 Pro víta mundi (18. díl): P. Stanislav Lekavý (2. díl) 18:05 CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) 18:25 Sedmihlásky: U suseda syneček 18:30 Ovce.sk: Fašiangová maska 18:35 Bol som mimo: Peter Vician 19:35 Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová 20:00 Kde končí Evropa: Balkán II. [P] 20:55 Vyšehradská zastavení 21:10 Putování modrou planetou: Kanada BC 21:45 Bradi Barthová 22:00 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 22:30 Dvanáct rwandských mučednic 22:45 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Bůh jako bližní 23:35 Pražská Loreta 0:05 Ondrášek 1:55 Poslech Radia Proglas.

Neděle 17. 2. 2013: 6:15 Svetlo je absolutna biela 6:40 Klapka s... (55. díl): Emilem Chlebníčanem 7:40 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 7:50 Život koncilu 8:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (70. díl) 9:20 Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS 9:55 Guyanská Diana 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Nový Bohumín [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:10 Hudební okénko (1. díl) 13:45 Kde končí Evropa: Balkán II. 14:40 Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová 15:00 Hluk 15:15 P. Daniel Ange – Byl mrtev, a zase žije 16:05 NOEkreace (170. díl) [P] 16:20 Hermie a Stanley na táboře [P] 16:55 Sedmihlásky: Ani sem si nemyslela 17:00 Noeland (63. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY (2. díl) 18:20 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (22. díl): Nedělní dopolední program 19:30 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (707. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Svatý Josef Cottolengo 21:45 Novoroční setkání Taizé v Římě 22:10 Bol som mimo: Peter Vician 23:10 Nedělní čtení: 1. neděle postní 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Poslech Radia Proglas.

Řešení neplodnosti s využitím metody NAPROHELP v médiích
V průběhu listopadu a prosince se MUDr. Lázníčková zúčastnila dvou diskusních pořadů o řešení neplodnosti, jak je nabízíme u nás v Centru naděje pomoci – CENAP. Poslechnout si je můžete v archivech jak TV NOE, tak Rádía Proglas na těchto internetových adresách:

TV NOE: Kulatý stůl: Nenarozený život, 21. 12. 2012 na téma řešení neplodnosti http://tvnoe.tbsystem.cz/index.php?cs=videoarchiv/kst_a0108_v1212

Rádío Proglas: Kafemlýnek pro rodiče na rodičovské dovolené z 6. 11.

http://www.proglas.cz/audioarchiv/?fulltext=neplodnost&cycle=61&autor=&interperet=&date_from=&date_to=&is_premier=1

Rádi u nás v CENAP zodpovíme případné dotazy a pomůžeme Vám i Vaším přátelům na cestě za miminkem.

PROGRAMY CENAP (Vodní 13, Brno)

Neplodnost – příčiny, řešení – chcete pracovat na sobě a znát příčiny dosavadní neplodnosti? Pro Vás je určen náš kurz, ve kterém se dozvíte, že existuje úspěšné řešení bez umělého oplodnění. Termín: **sobota 16. 2. 2013.**

Na začátku těhotenství – workshop pro nastávající rodiče, ve kterém se dozvíte vše potřebné o těhotenství, jak se bude děťátko vyvíjet, co je pro jeho zdravý vývoj důležité, jaká se dělají vyšetření v těhotenství a jaký mají pro maminku a miminko přínos. Termín: **pondělí 18. 2. 2013.**

Praktická příprava ke kojení – kurz pro nastávající maminky, ve kterém se připraví na kojení, které je velkým darem pro miminko – teplá náruč a chvilka strávená spolu. Zároveň je důležitým základem dobrého zdraví dítěte. Termín: **středa 20. a 27. 2. 2013.**

Příhlášky a další informace na www.cenap.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný cyklus duchovních obnov **Pane, nauč nás modlit se**, který má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem víry. Duchovní obnova na téma **OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH** se uskuteční **ve dnech 2.-3. března 2013.** Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 25. února 2013** na e-mail: info@premonstratky.cz, tel. 733 755 836.

PROGRAM EXERCIČNÍHO DOMU V ČESKÉM TĚŠINĚ – 1. POLOLETÍ 2013

Ne 24. 2. – čt 28. 2. duchovní obnova pro dobrovolníky Charity • **Pá 8. 3. – ne 10. 3.** duchovní obnova pro zdravotníky, pečovatelské a sociální pracovníky – doprovází P. Václav Tomiczek ThLic. • **Čt 14. 3. – ne 17. 3.** DC – I. týden: „Poznat hloubku vlastního hříchu a velikost Božího milosrdenství“ – doprovází P. F. Lízna SJ • **Pá 5. 4. – ne 7. 4.** zasvěcení se Panně Marii – duchovní obnova pro Rytířstvo Neposkrvněné • **Pá 12. 4. – ne 14. 4.** duchovní obnova – Boží milosrdenství v Písmu svatém a v mém životě – doprovází P. L. Árvai SJ • **Čt 25. 4. – ne 28. 4.** DC – IV. týden: „Sdílet velkou radost s Kristem vzkříšeným“ – doprovází P. F. Lízna SJ • **Čt 23. 5. – ne 26. 5.** duchovní obnova k Roku víry – Na cestě víry a modlitby sv. Ignácem a Benediktem XVI. – doprovází P. L. Árvai SJ.

Kontakt: Exerciční a komunitní úm Tovarýšstva Ježíšova, Masarykovy sady 24, 737 01 Český Těšín • telefon: 558 761 429, mobil: 737 930 713 • mobil P. Ladislav Árvai SJ: 734 796 662 • web: www.exercicie.cz nebo www.farnost-tesin.cz.

Liturgická čtení

Neděle 10. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 6,1–2a.3–8
Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5.7c–8
Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

2. čt.: 1 Kor 15,1–11

Ev.: Lk 5,1–11

Slovo na den: Na tvé slovo spustím síť.

Pondělí 11. 2. – nez. pam.

Panny Marie Lurdské

1. čt.: Gn 1,1–19

Ž 104(103),1–2a.5–6.10+12.24+35c
Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53–56

Slovo na den: Prosili ho, aby se směli dotknout.

Úterý 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 1,20–2,4a

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1–13

Slovo na den: Abyste zachovali svoji!

Středa 13. 2. – Popeleční středa

1. čt.: Jl 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smluj se, Pane, neboť jsme zhrželi.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Slovo na den: Dejte si pozor!

Čtvrtek 14. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Slovo na den: Kdo svůj život pro mě ztratí.

Pátek 15. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Slovo na den: Dny, kdy ženicha vezmou.

Sobota 16. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych kráčel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

Slovo na den: Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. ÚNORA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 2.		PO 11. 2.		ÚT 12. 2.		ST 13. 2.		ČT 14. 2.		PÁ 15. 2.		SO 16. 2.	
Antifona	812	912	826	928	841	945	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	827	928	842	945	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	813	914	828	929	843	946	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	813	914	828	930	843	946	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	692	781	1308	1451	847	950	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	817	917	831	933	847	951	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	692	782	1308	1451	847	951	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	818	919	833	935	848	952	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
SO 9. 2.														
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	268	298	269	299	268	298
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	692	781	693	782	1308	1451	856	960	276	307	280	310	283	314
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	692	782	692	782	1308	1451	857	961	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

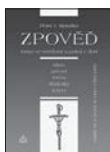
Z KNIH MCM s. r. o.

ZPOVĚĎ

Peter J. Matuška • Ze slovenštiny přeložila Isabela Oravová • Předmluva doc. Josef Beneš, Th.D.

Uvedení věřícího křesťana do praxe přípravy na svátost smíření. Nejde však jen o pouhý výčet hříchů a provinění, ale autor se zabývá aktuálními problémy dnešního člověka (např. nezaměstnanosti) a nevyhýbá se ani ožehavým tématům, jako jsou prostituce, homosexualita, manželská nevěra apod. Záměrem díla není drtit člověka pocitem viny, ale hledání správné cesty, a to v souladu s učení magisteria církve. Kniha obsahuje také rejstřík klíčových slov. Dílo lze doporučit každému, kdo chce vykonat hlubší reflexi nad svým dosavadním životem a kdo má v náboženské oblasti určitou erudici.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání
Brož., 110x150 mm, 278 stran, 219 Kč

moci podlehl. Postupně získal spolupracovníky, vybudoval tam kostel, vodovod, dřevěné domky, nemocnici, dva sirotčince. Snažil se obyvatele smysluplně zaměstnat, založil pro ně i pěvecký sbor a kapelu. Mnohé přivedl ke křesťanské víře, protože nekázal jen slovy, ale hlavně svým životem. Papež Benedikt XVI. jej roku 2009 svatořečil. Je patronem lidí stížených malomocenstvím a nemocí AIDS.

Karmelitánské nakladatelství

Vydání čtvrté, v KNA první, upravené • Váz., A5, 216 stran, 239 Kč

DVD - FILMY

OSTROV

Režie Pavel Lungin • Ruština, slovenské titulky, slovenský dabing, slovenské titulky pro neslyšící

Během 2. světové války zajali Němci v Severním moři sovětský vlečný člun a za příslib života donutili jednoho z námořníků zastřelit svého kapitána. Člun pak vyhodili do vzduchu. Námořníka zachrání mnich z nedalekého ostrovního kláštera, kde se zotaví a jako mnich Anatolij zasvětil svůj život Bohu a pokání za svůj hřích. Po letech modlitby a služby v klášterní kotelně se u něho začne projevovat dar poznání a uzdravování, což se rozhlásí po okolí. Neodmítá nikoho, kdo žádá o pomoc. I když se snaží své schopnosti skrýt, aby lidi dovedl k pravdě, často jim nastavuje zrcadlo, nešetří ani klášterní spolubratry. Plyne čas, když tu duši ctihodného a tak trochu nezkroutného mnicha rozruší příchod nečekané návštěvy...

VGTRK, Rusko a Studio LUX • 1x DVD, 110 minut, 275 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**OTEC VYHOŠTĚNÝCH • SVATÝ DAMIÁN DE VEUSTER
Wilhelm Hünermann • Z němčiny přeložil P. Alois Hanzelka**

Kniha líčí život svatého Damiána de Veuster (1840–1889), belgického kněze, který dobrovolně zasvětil svůj život malomocným na ostrově Molokai. Na malomocenství tehdy neexistoval lék, nemocní byli na ostrov vyhošťováni, aby se zamezilo šíření nemoci. Kdo byl na ostrov vyhoštěn, věděl, že tady už zemře. Otec Damián žil na ostrově Molokai šestnáct let, než se sám nakazil a ne-

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.